

[Socialministeren.]

— der var noget nedværdigende, ydmygende ved at være Værgeraadsbarn —, er man mere og mere kommet bort derfra, men det har samtidig betydet, at de Kredse, som i saa høj Grad har givet sig af med dette Arbejde, Kredse, der er ret vidtstrakte i vort Land, og som navnlig blandt Kvinder tæller en Mængde interesserede Medborgere, har haft svært ved at forstaa, at ogsaa denne Særløvgivning burde træde tilbage og gaa ind under de fælles Rammer. Det er imidlertid lykkedes at blive enig, eller i hvert Fald er det lykkedes at forsone de stærke Værgeraadstilhængere med Socialreformen gennem Indførelse af forskellige Bestemmelser, af hvilke jeg skal nævne den vigtigste. I Lovforslaget om offentlig Forsorg, § 27, er der givet Hovedregler, hvorefter denne Administration i Kommunerne overalt, bortset fra København, skal varetages af et socialt Udvalg, og her er det da af Hensyn til Værgeraadsarbejdet — Børneværnet, som det nu hedder — specielt bestemt, at der skal nedsættes et Underudvalg, og til dette Underudvalg kan Kommunalbestyrelsen vælge interesserede Mænd og Kvinder ogsaa udenfor sin egen Midte; dog er det stillet som bestemt Krav, hvad man ogsaa har bøjet sig for fra Værgeraadsmedlemmernes Side, at i hvert Fald Flertallet af Underudvalgets Medlemmer skal være Medlemmer af Kommunalbestyrelsen, saa man bevarer Enheden i Forsorgen, hvad der har været Formaalet hele Tiden. Paa denne Maade tror jeg, det vil være muligt, i Forbindelse med de øvrige Bestemmelser, der findes vedrørende Administrationen, at bevare baade de særlig interesserede Kræfter, som hidtil har givet sig af med Hjælpekassearbejdet, og navnlig de Kræfter, der særlig har givet sig af med Børnesagstjenesten, for Kommunernes Administration ogsaa i Fremtiden.

I øvrigt findes der en Del nye Regler angaaende Administrationen, navnlig om en Udbygning af de forskellige Anstalter og Hjem: for kronisk syge, Fødehjem, Alderdomshjem o. s. v., dog ikke i den Udstrækning, som jeg oprindeligt havde foreslaaet, idet jeg her af Hensyn til Tidens Tryk, de vanskelige Forhold ikke mindst paa Landet, til en vis Grad har bøjet mig for de Ønsker, der har været fremsat fra Venstres Side, dog ikke mere, end det er forsvarligt. Det er en meget rimelig Ordning, der er kommet ud af det.

Med Hensyn til det næste Afsnit i Lovforslaget om offentlig Forsorg, der ogsaa har meget stor Betydning i Øjeblikket,

da det angaar Spørgsmaalet om, hvem der skal bære Hjælpen, hvem der skal refundere den udbetalte Hjælp, er der sket meget store Forandringer. Der har imidlertid været diskuteret saa meget, baade i landkommunale Forsamlinger og her paa Rigsdagen, om det nye Refusionssystem, saa det tillader jeg mig at gaa ud fra, at det høje Landstings Medlemmer er fortrolige med. Det er jo en Konsekvens af, at Forsørgelseskommunen bortfalder, at der her sker væsentlige Ændringer, men desforuden er der oprettet et fælles Refusionsforbund, hvor Refusionen sker efter helt andre Regler end hidtil, som man kan se det af Forslagets §§ 76 og 77, tror jeg det er, der medfører en hel Revolution i de nugældende Regler. Disse Forhold har været behandlet meget indgaaende og meget omhyggeligt af et før Lovforslagets Fremsættelse nedsat saakaldt stort kommunalt-socialt Udvalg, der bestod af Formændene for alle de store kommunale Organisationer foruden enkelte andre sagkyndige, og der er gennemgaaet mange forskellige Refusionssystemer, indtil man fandt det, som jeg nu altsaa foreslaar, og som man fra forskellige Sider har ment i det store og hele førte til de fornuftigste og til de rigtigste Resultater ved før det første at hjælpe de daarligst stillede Kommuner og for det andet at lægge den Del af Byrderne over paa Staten, som i Virkeligheden ikke kan siges at burde paahvile den enkelte Kommune, saasom Forsorg for aandssvage, sindssyge, Epileptikere og lignende.

Navnlig ved disse nye Refusionsregler lettes Kommunerne, efter Beregningerne, for et Beløb, der vil ligge omkring ved 19 Mill. Kr. Alt er jo beregningsmæssigt her, thi naar man spørger mig, hvad denne Socialreform vil koste, saa findes der intet Menneske under Solen, der vil kunne besvare et saadant Spørgsmaal uden beregningsmæssigt, i Forhold til, hvad noget andet koster. Udgiften er selvfølgelig fuldkommen afhængig af, om Arbejdsløsheden i dette Land er 100 000 eller 200 000, den er afhængig af, hvorledes Indtægterne er i store Dele af Befolkningen o. s. v., o. s. v. Det eneste, man kan sige, er: Hvis den og den Lovgivning, vi har nu, under de og de Forhold koster det og det, saa vil den og den Lovgivning, som vi foreslaar nu, beregningsmæssigt koste det og det. I saa Henseende maa man altsaa regne med en meget betydelig Lettelse for Kommunerne, en Lettelse, der formentlig særlig vil komme de fattige jydsk Landkommuner til Bedste, medens det til Gengæld vil komme til at